

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Myszka (przewodniczący)

SSN Krzysztof Strzelczyk (sprawozdawca)

SSA Michał Kłos

w sprawie ze skargi Z.W.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

postanowienia Sądu Okręgowego w O., Sądu Gospodarczego

z dnia 17 czerwca 2005 r., sygn. akt [...]

w sprawie z wniosku W.R.

przy uczestnictwie Z.W.

o rozliczenie spółki,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 19 grudnia 2007 r.,

zażalenia skarżącego Z.W.

na postanowienie Sądu Okręgowego w O., Sądu Gospodarczego

z dnia 23 lipca 2007 r., sygn. akt [...],

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 23 lipca 2007 r. Sąd Okręgowy w O. odrzucił skargę Z.W. - uczestnika postępowania w sprawie z wniosku W.R. o rozliczenie spółki - o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia tego Sądu z dnia 17 czerwca 2005 r. Jediną przyczyną odrzucenia skargi było stwierdzenie, że zaskarżone orzeczenie nie spełnia kryteriów przewidzianych w art. 424¹ § 1 k.p.c., tj. nie korzysta z przymiotu prawomocności.

Skarżący wniósł zażalenie na to postanowienie. Uzasadnienie zażalenia ogranicza się do wykazania wadliwości oceny Sądu Okręgowego co do dopuszczalności wniesienia skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zaskarżone orzeczenie podlega uchyleniu, ale z innej przyczyny niż wskazano w zażaleniu.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem prawnym, ściśle powiązany z uregulowaniem odpowiedzialności Skarbu Państwa za szkody wyrządzone przez niezgodne z prawem działania lub zaniechania przy wykonywaniu władzy publicznej. Naprawienie szkody wyrządzonej przez wydanie prawomocnego orzeczenia zostało w art. 417¹ § 2 k.c. uzależnione od stwierdzenia we właściwym postępowaniu niezgodności orzeczenia z prawem. Tym właściwym postępowaniem w odniesieniu do prawomocnych orzeczeń sądów powszechnych jest, wprowadzone od dnia 6 lutego 2005 r. do kodeksu postępowania cywilnego, postępowanie ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Do rozpoznania skargi wyłącznie właściwy jest Sąd Najwyższy. Skargę wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie (art. 424⁶ § 1 k.p.c.). Według szczególnego uregulowania, przyjętego w art. 424⁶ § 2 i 3 k.p.c., zakres badania skargi w tym Sądzie jest ograniczony do zachowania warunków formalnych pisma procesowego, wraz z obowiązkiem dołączenia dodatkowych odpisów skargi (art. 424⁵ § 2 k.p.c.), do opłacenia skargi oraz zachowania przymusu adwokacko – radcowskiego przy sporządzaniu skargi (art. 87¹ § 1 k.p.c.). W razie stwierdzenia

nie zachowania warunków formalnych określonych w art. 424⁵ § 2 k.p.c. przewodniczący wzywa o poprawienie lub uzupełnienie skargi (art. 424⁶ § 2 k.p.c.). Nie uzupełnienie tego rodzaju braków w terminie wyznaczonym przez przewodniczącego, jak również nie opłacenie skargi i nie zachowanie przymusu adwokacko – radcowskiego wywołuje skutek w postaci odrzucenia skargi przez sąd, do którego została wniesiona (art. 424⁶ § 3 k.p.c.).

Z powołanych przepisów wynika, że sąd, do którego skarga została wniesiona, nie bada innych okoliczności warunkujących dopuszczalności skargi, w tym zachowania terminu do jej wniesienia, a także zachowania szczególnych elementów konstrukcyjnych skargi z art. 424⁵ § 1 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2005 r., III CZ 49/05, OSNC 2005/10/180; z dnia 20 czerwca 2006 r. II BPZ 1/06 OSNP 2007/11-12/161).

Oznacza to, że do odrzucenia skargi na innej podstawie, w tym także ze względu na wymagania przewidziane w art. 424¹ § 1 k.p.c., wyłącznie właściwy jest Sąd Najwyższy.

Z tych tylko względów należało zaskarżone postanowienie uchylić na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.